

Aragorn, den störste förrädaren och vindflöjeln på sin tid

Ack, du oskyldiga läsare som läst din Sagan om ringen gång efter annan och i utbygdsjägarnas hövding Vidstige/Aragorn enbart sett en from och tapper hjälte, en fyrbåk bland de fria folken under denna mörka tid. Vet du då icke att du är dragen vid näsan? Denne mans tapperhet och bragder är blott och bart en chimär. Genom idogt letande bland sedan länge glömda annaler har följande poem äntligen påträffats. Man kan bara anta att texten är avfattad av Bilbo Bagger, men att han mot slutet av ringens krig valde att uppmana Frodo till att i stället publicera dess mer lovprisande alternativ. Det är obestridligt att Aragorn med tiden blev en rättskaffens kung. Men då hade han lämnat sitt usla förflutna bakom sig. Vi ska snart analysera hur länge han egentligen höll fast vid sina lömska kumpaner och planer. Dikten först:

None that is lousy will glitter,
Not all that betray thee will win;
The bold that is weak shall soon wither,
Deep roots can be reached by the sin.
Of the lies the truth shall be spoken,
To ashes the fire shall fade out;
The leg that strides bad shall be broken,
The turncoat be punched by the snout.

När man skärskådar detaljer rörande Aragorns val, strategier och kommentarer, strukturera upp dem och analysera dem mer på djupet, framträder bilden av antingen en samvetslös förrädare eller i bästa fall en ryggradslös vindflöjel som efter många turer slutligen väljer att stödja och hjälpa de fria folken av pur feghet. Tro icke annat!

Gandalf påstår att Aragorn är den störste vandraren och jägaren på sin tid. Därtill anser såväl han (till en början) som många andra – inte minst alla läsare av Sagan om ringen – att han var en trogen och rättskaffens medlem av ringens brödraskap. Inget av dessa påståenden överensstämmer med verkligheten. Visst utför han flera imponerande bedrifter under äventyret, men åtskilligt pekar på att han egentligen är i maskopi med Sauron eller andra fientliga krafter i Midgård. Med tanke på utgången av ringens krig får vi förmoda att så inte var fallet mot slutet, men under resans gång opererar han för Saurons krafter, alternativt någon annan motverkande part. Måhända var han en överlöpare eller kappvändare som till sist valde de fria folken framför andra, men bara först när han insåg vilken sida som troligast skulle segra, inte utifrån någon ädel ridderlighet eller principiell sympati.

Jag ämnar gå igenom hans göranden och låtanden från och med att han stöter på Frodos sällskap på Östra landsvägen väster om Bri till och med att den vite

ryttaren, Gandalf vit, uppenbarar sig och slutgiltigt grusar Aragorns infernaliska planer på att verka i enlighet med Morgoth och hans plan.

Jag börjar från början.

Första gången Frodos och Aragorns vägar korsas är Frodo inte medveten om Aragorns närvaro. Aragorn är visserligen satt att bevaka Fylke under flera år, men han ligger och smyger i lönndom på Frodo när hobbitarna kommer ner från Kummelåsarna i sällskap med Tom Bombadil.

Frodo ifrågasätter detta tvivelaktiga beteende senare under kvällen. Aragorns ömkliga försvar är att han "... höll utkik efter en hobbit vid namn Frodo Bagger. Jag ville snabbt få tag på honom. Jag hade fått reda på att han har fört med sig en – nå – en hemlighet från Fylke, som angår mig och mina vänner". Förklaringen rättfärdigar på intet vis det spionerande och tjuvlyssnande som Frodo i förstone ifrågasätter. Därtill säger uttalandet inget om vilka "mina vänner" egentligen är.

Vidare säger Aragorn att han inte kunde vara helt säker på att Frodo var den han utgav sig för att vara – "fienden har förr gillrat fällor åt mig" – trots att han även påstår sig ha hört Frodos konversation med de andra hobbitarna om att namnet Bagger inte bör nämnas i Bri och trots att Aragorn tydligen är medveten om vem Bombadil är. Denna information torde räcka bra mycket längre för att göra Aragorn säker på sin sak än den förvirrade information han får av hobbitarna i sällskapsrummet i Bri.

Och varför avslöjar han sig inte omedelbart i en situation där Bombadil dessutom kan utgöra ett värdefullt vittne? I stället utsätter han hobbitarna för risken att råka ut för svarta ryttare under den relativt långa färden som återstår längs landsvägen till Bri. Först där försöker han komma i omedelbar kontakt med dem, men blir hindrad av Smörblomma – något han därtill borde ha kunnat räkna ut.

Det gör att man även börjar undra vilka baktankar Aragorn har med att inte förhindra hobbitarna från att göra bort sig i värdshusets skänkrum. Han föreslår inte för Frodo att ta med sig Pippin och Sam bort till deras eget rum när Pippin håller på att prata bredvid mun inför värdshusets övriga gäster. Han förordar enbart att Frodo ska "göra någonting snabbt". Detta ingrepp leder enbart till att Frodo förvärrar situationen ytterligare en stund senare. Påpekas bör att Aragorn inte lyfter ett finger när Frodo drar till sig allas uppmärksamhet under sin sång, en sång som Bilbo dessutom har skrivit och som mycket väl skulle kunna avslöja Frodos identitet likaväl som hans rätta namn. Nej, här anser jag helt enkelt att Aragorn är alldeles för passiv och obeslutsam. Eller så har han medvetet frammanat olyckan som röjer Frodos och ringens närvaro på värdshuset.

Under samtalet samma kväll försöker han vinna hobbitarnas förtroende på ett ytterst märkligt sätt. Naturligtvis borde han ha berättat att han samarbetar med

Gandalf. Det hade varit mycket enkelt för honom att redovisa för Frodo sådant som bara Gandalfs vänner kan känna till. I stället håller han på med diverse skumraskaffärer och skrämmer upp dem rätt rejält. Härskas genom att söndra. Jag tycker absolut att han betar sig just så unfair som Frodo senare påstår att han inte upplever honom.

Dagen efter säger sig Aragorn först vilja slinka ut ur Bri utan att någon upptäcker det. När det sedan visar sig att ponnyhästarna är borta byter han taktik. Han för hobbitarna ut ur byn under pompa och ståt längs huvudgatan i Bri. Varför då? Vem tjänade på att de så tydligt demonstrerade när de gav sig i väg och vart de var på väg? Inte Frodo iallafall. De hade kunnat iscensätta vilken sorts sorti som helst, mindre uppenbar, och kanske låtit Frodo slinka ut bakvägen el dyl, hellre än detta spektakel.

Varför funderar han för övrigt inte på att uppsöka någon av de andra dúnedain när deras situation ser så hopplös ut? I stället tar han på egen hand med sig hobbitarna på en ytterst vanskelig vandring. Min slutsats blir att Aragorn hela tiden har planerat att lämna Bri så fienden ska uppmärksamma det, samt att han inte kan samarbeta med övriga dúnedain eftersom han planerar förräderi. Det skulle inte förvåna mig om det rent av är Aragorn som släppt ponnyhästarna lösa från Den stegrande ponnyns stall.

Så kommer vi till det första uppenbart korkade (läs "illsluga") valet. Aragorn vet att Gandalf kanske ska uppsöka Väderklint. Han borde förstå att det kommer att dra nazgûlernas uppmärksamhet dit. Så varför i himlens namn för han hobbitarna till samma plats? Bortsett Kettskogen och Myggvattnet förefaller naturen direkt norr om landsvägen inte vara det bättre valet för flykt jämfört med andra områden.

Ifall markerna norr om landsvägen trots allt är att föredra hade en rutt betydligt längre norrut varit ett bättre val. Vägen över Väderåsarna långt norr om Väderklint nämner han först när det är för sent och Frodo redan är attackerad och skadad. Ja, det är så dags! De borde ha hållit sig långt från Östra landsvägen och ta omvägen över eller norr om Väderåsarna i stället för ner till Väderklint. För det är där Aragorn klantar till det rejält.

Först tar han sig upp till toppen, trots att han vet hur synlig man är där. Sedan noterar han det svedda gräset och drar sig till minnes att han tre dagar tidigare sett ett skarpt ljussken från Väderklint under natten. Därefter står han kvar och resonerar en stund. Inte förrän Frodo siktar de svarta ryttarna nere på landsvägen ser Aragorn till att de tar skydd. Så fort Aragorn inser att Väderklint varit i fokus för någon form av aktivitet de senaste dagarna borde han snabbt och skyndsamt ha tagit skydd och sedan fört hobbitarna långt därifrån. Att han klandrar sig själv för dröjsmålet uppe på Väderklint säger inget om hans egentliga intentioner. Troligt är att han velat visa upp Frodo för nazgûlerna och sedan fortsätta med sitt ränkspel.

Efter det fatala besöket på toppen tar de sig ner till sänkan väster om åskränet. Där berättar Sam och Pippin att de funnit fotspår från många personer med stövlar. Aragorn undersöker fotspåren, men påstår(!) sig inte kunna identifiera dem ("... den störste vandraren och jägaren på sin tid"). Däremot gissar han att de är en till två dagar gamla, dvs har uppstått ungefär samtidigt som Väderklint eldhärjades och Gandalf (som han förmodar) i all hast lämnade ett kryptiskt meddelande på toppen för att sedan fly bort från den. Här bör Aragorn förstå att Väderklint är ett livsfarligt ställe att dröja sig kvar vid. Ändå för han inte hobbitarna i säkerhet. I stället beslutar han att de ska stanna kvar precis där, i sänkan, en plats som redan är känd som lägerplats, förstår man av vedstapeln och eldstadsresterna. Därtill tänder Aragorn en lägereld. Han påstår att ryttarna ogillar elden och fruktar dem som behärskar den. "Elden är vår vän i vildmarken."

Sam uttrycker starkt tvivel till detta: "Det är även det bästa sättet att säga 'här är vi' som jag kan komma på, förutom att skrika". Sam har varit skeptisk till Aragorn alltsedan de möttes och Sam visar sig genom hela berättelsen besitta en stor portion intuition, pragmatism och sunt förnuft. Och Sam får rätt. Elden avskräcker inte ryttarna. De dyker upp kort efter och är nära att döda Frodo. Hade inte en alternativ plan varit att föredra?

Det är naturligtvis lätt att vara efterklok. Jag kan även, liksom Aragorn, hypotetiskt spekulera om att ett alltför desperat kringflackande inte är särdeles konstruktivt. Hellre då avvakta och hoppas på det bästa. Och ibland har man otur, vilket sällskapet tvivels utan har den här kvällen. Men jag förstår Sams tvivel och köper inte Aragorns svepskäl. Vad Aragorn de facto har gjort är att föra ringbäraren till en ytterst riskabel plats där ringvålnaderna har som allra lättast både att se honom på håll och sedan söka upp honom på; därtill råder Aragorn ringbäraren att stanna vid en lägereld. Det kan bara sluta på ett sätt.

Hobbitarna klara sig hela vägen till Vattnadal, men Aragorn överger dem två gånger direkt efter det att Frodo har sårats av fienden och sedan sinkar han dem rejält under färden mot Vattnadal genom att gå helt fel väg, och detta i de marker där han har vuxit upp och levt under 87 år, han "den störste vandraren och jägaren på sin tid", enligt Gandalf. Området är dessutom känt för att till och från vara hemvist åt troll. Just där överger Aragorn Frodo en tredje gång, bör påpekas.

När så Glorfindel dyker upp ropar Aragorn med hög röst och springer ensam ner till alven. Det här är tvivelsutan Aragorns sista desperata försök att ge nazgûlerna en chans att ingripa och tillfångata hobbitarna. Vår vidstigande förrädare inser nämligen att alven kommer att bli ett problem, men i brist på alternativ lämnar han Frodo och ringen uppe i gömman under ett par minuter i hopp om att nazgûlerna ska hinna före alven. Slutligen ser han sig tvingad att

vinka ner hobbitarna till Glorfindel. Man får förmoda att han tänker: ”Det kanske dyker upp ett bättre tillfälle lite längre fram”. Och det gör det ju.

Ett par dagar senare hinner nazgûlerna upp dem. Vi kan notera Glorfindels ansträngningar för att instruera Frodo att göra det rätta. Han till och med manar på sin häst. Aragorn säger inte ett knäpp. Han röjer inte ens att hästhovar hörs i ravinen bakom dem, något som han som van utbygdsjägare naturligtvis uppfattar. Glorfindel är den som i stället påpekar det.

Vi ska också notera Frodos iakttagelse en stund senare i samband med Elronds flodvåg. Exakt vad ser Frodo på andra stranden? ”[Frodo] såg en gestalt som strålade av vitt ljus – bakom den sprang små skuggfigurer och svängde bloss”. Det är ytterst tydligt här att enbart Glorfindel, samt Sam, Merry och Pippin är aktiva. Aragorn ligger sannolikt kvar i den lilla gropen där de nyss gjort upp eld och gnisslar tänder av bitterhet över nazgûlernas stundande nederlag. I vilket fall lyfter han inte ett finger för att bekämpa dem.

Sedan är vi av med den nattsvarta förrädaren Aragorn för ett bra tag framåt, och det är vi enbart tacksamma för. Han skyller på viktiga uppgifter under banketten. I själva verket har kanske inte ens han mage att delta i firandet av segern över de egna kumpanerna. Det är heller inte omöjligt att han ser banketten som en möjlighet till att i avskildhet smida nya ränker. Pliktskyldigast dyker han lite senare upp i Eldarnas sal när han blir direkt ditkallad.

Notera följande: Mötet i Eldarnas sal är det första mellan Aragorn och Frodo sedan flykten till vadstället. Inte en enda gång tilltalar Aragorn Frodo personligen. Han vänder sig i stället uteslutande till Bilbo, ty han är så uppbragt över att Frodo lever att han inte nämns se åt honom. Inte så mycket som ett ”Hur mår du?” förärrar han den färdkamrat han följt under 20 dagar. Men Bilbo däremot (som han underlåtit att berätta något om under den 20 dagar långa fotvandringen, allt för att demoralisera Frodo på bästa sätt, får man förmoda) ger han ordentligt med tid och uppmärksamhet till att avsluta ett poem. Samvetslöst, okamratligt och tarvligt.

Vi kan vidare enbart spekulera om Aragorns egentliga planer med att infånga Gollum, den bedrift han redogör för under Elronds rådslag. Personligen ser jag en tydlig logik i att hjälpa det stackars vilsna kräket den långa vägen upp till norra Midgård för att det ska bli så mycket lättare för honom att sedan snoka upp Frodo och vid någon tidpunkt erövra ringen. Gollums flykt från Thranduils skogsalver har förresten aldrig utretts. Vem introducerade Gollum i planerna på överfall medan han satt djupt nere i en fånghåla hos alverna? Ja, vem kan komma åt att kommunicera såväl med Gollum som med de orker som befriade honom? Inte många känner vildmarken samtidigt som de tillåts bli insläppta i Thranduils hemvist. Men jag vet en, en som därtill har rest ensam med Gollum under lång tid och haft alla möjligheter att lägga upp planerna i detalj tillsammans med honom. Det är för övrigt allmänt känt att vid tiden för Gollums

fritagande är Aragorn borta från trakterna kring Fylke i okända affärer. Så var det gåtfulla fritagandet äntligen utrett, en gång för alla.

Värt att notera är att när Legolas avslöjar fritagandet under Elronds rådslag är Aragorn den förste att reagera och beklaga sig – ytterligare en indikation på Aragorns skuld. Ett mer oskuldsfullt sätt att reagera hade varit att som de övriga rådsmedlemmarna förbli förstummad och verkligt överraskad. Han inte bara överreagerar, han lägger omedelbart skulden på Thranduil, helt i linje med den skyldiges metodik att överföra skuld och fokus på någon annan: ”Rymt? Det var verkligen dåliga nyheter. Det får vi alla bittert ångra, är jag rädd. Hur kunde Thranduils folk misslyckas i sitt förtroende?”

Senare under rådslaget dyker en liten detalj upp. Aragorn försägar sig. Han beklagar att Sauron utkräver tribut i form av hästar från Rohan. Naturligtvis borde han ha bestridit det som Boromir gör.

I stället inleder han en dispyt med Boromir och försöker få denne att tänka om: ”Mordors skugga ligger över avlägsna länder”, säger han. ”Saruman har fallit under den. Rohan är belägrat. Vem vet vad du [Boromir] kommer att hitta där, om du någonsin återvänder?”

Senare, när de befinner sig i Rohan, säger han i stället: ”[Ryktet om tribut med hästar] tror jag inte mer på än Boromir”. Aragorn, Aragorn, din vindflöjel ...

Notera Aragorns försäkring: Boromir är en för stark kontrahent, inser han. Således har han redan planlagt Boromirs stundande död. Och han kan inte låta bli att röja detta för honom på sitt subtila sätt ”om du någonsin återvänder” (se ovan). Läpparnas bekännelse, Aragorn!

Aragorn ser till att Elrond utser honom till medlem i ringens brödraskap. Hur skulle han annars kunna hålla uppsikt över var ringen befinner sig? Och genast därefter börjar han konkurrera med Gandalf om ledarskapet. Han underkänner Gandalfs planer på rutt och utstakar en betydligt vådligare på egen hand. Och den håller han stenhårt fast vid, trots Gandalfs tvivel. Även Boromir utses som resesällskap och det sker på Aragorns inrådan får vi förmoda. Aragorn vill dels hålla koll på denne potentiella konkurrent såväl om ringen som om det framtida ledarskapet över Midgård, dels försäkra sig om att Boromir transporteras till den plats Aragorn redan på förhand utsett som skådeplats för Boromirs – ja, låt oss säga det rent ut – lönnmord.

Vi behöver inte gå in i detalj på Aragorns flagranta försök att döda Frodo vid Rödhorns port. Det är redan så uppenbart. Här kunde han ju inte ha räknat med Boromirs framsynthet att de skulle ta med sig ved upp i passet och på så sätt omintetgöra planerna på hobbithypotermi. Det måste ha grämt honom väldigt, men vad skulle han göra? Inte ens hoppet om att inte få fyr på elden kunde han

förlita sig på med en så skicklig trollkarl som Gandalf närvarande. Det var bara att bita i det sura äpplet.

Den huvudsakliga orsaken till att han ogillar Gandalfs vägval genom Moria beror därutöver på egoistisk feighet. När Frodo väl frusit ihjäl uppe i bergspasset hade Aragorn varit den självklara arvtagaren till ansvaret som ringbärare. (Vi vet ju med vilken emfas han tillmätte sig rätten att överta palantíren längre fram.) Det hade varit en smal sak för honom att på egen hand ta sig ner från bergen. Men att klara sig genom Moria inser han blir värre. Den enda som hyser den minsta misstanke mot Aragorn är självfallet Gandalf. Han kritiserar Aragorn gång på gång för vägvalet upp genom bergspasset. Gandalf säger: ”Vi kan bli väl synliga för spejare på den smala stigen, och ondska kan ligga i försåt – men vädret kan visa sig vara en mer livsfarlig fiende än annat. Vad tror du nu om ditt vägval, Aragorn?” och senare under själva snöstormen: ”Det var det här jag befarade. Vad säger du nu, Aragorn?”

Därmed klingar Aragorns fjäskande lite senare desto falskare: ”Du följde mitt nästintill katastrofala ledarskap i snön, och har inte med ett ord klandrat mig.” Eftersom vi vet att Gandalf har klandrat honom faller Aragorns fjäsk platt till marken som stenslungade spindlar. Men han tillägger sedan rörande färden genom Moria: ”... om inte denna sista varning gör att du ändrar dig. Det är inte ringen, eller oss andra jag tänker på, utan på dig, Gandalf. Och jag säger dig: om du går in genom Morias dörrar – tag dig tillvara!” Det är ett klart och tydligt, ja ett faktiskt hot. Aragorn pekar ut nästa person i brödrskapet som fienden ligger i bakhåll för. Och han ska visa sig få rätt både vad gäller Gandalf och Boromir.

Under snöstormen hörs även de fientliga krafter/röster som de på förhand har befarat. Boromir identifierar sanningen snabbt. ”Det hörs grymma röster i vinden, och stenarna är ämnade för oss”. Men Aragorn tystar honom. ”Jag kallar det för vinden”. Han skyller sedan lite ospecificikt på onda krafter äldre än Sauron, men vi vet ju alla hur det egentligen ligger till, men att Aragorn enbart vill överskylla det. Kort därefter upprepar han sin plumpa ränk från Väderklint. Han anser att den mest utsatta platsen i området är det bästa skyddet: klippavsatsen utan vare sig tak eller lä. Snön kan inte ha hunnit täppa till återtåget ännu och vi vet ju att det ligger betydligt mer skyddande ställen enbart några hundra meter bakom dem. Nog hade det varit mödan värt att åtminstone undersöka möjligheten att uppsöka ett bättre skydd än inget skydd alls, eller som Sam uttrycker det: ”Om det här är ett skydd är en vägg utan tak ett hus”.

Det är slutligen Aragorn som bär Frodo tillbaka genom snön. Här får man förmoda att Aragorn hejdar sin impuls att kasta Frodo ut för stupet. Gjorde han det skulle ju även ringen gå förlorad. I stället njuter han säkert i hemlighet åt att han för tillfället är den indirekte ringbäraren.

Det är med tungt hjärta jag fortsätter detta sorgliga avslöjande, men det måste göras. Aragorn bidar sin tid de närmsta dagarna framåt, hela vägen till och genom Moria. Det är enbart vid ett tillfälle man kan notera hans förräderi. Utan problem dräper han många orker under striden i mazarbulkammaren, men när han ser att en orkhövding är i färde att spetsa Frodo utdelar han ett slag i luften (måhända det enda under hela sin karriär) bara för att chansen att Frodo dör är förestående. Så fort den dödande stöten mot Frodo är utdelad träffar Aragorn på nytt med svärdet och dödar orken. Desto snopnare uttrycker han kort efter: ”Jag trodde du var död” med undermeningen ”jag hoppades du var död”. Han är rent av nära att tappa honom enligt den narrativa texten. Läs ”kasta honom i golvet av besvikelse”. Och i sin vanmakt uttalar han en lång tirad: ”Ser man på. Hobbitar är tydligen gjorda av ett så hårt virke att jag aldrig mött dess like. Om jag vetat det hade jag tilltalat dig mildare på värdshuset i Bri! En sådan spjutstöt skulle genomborra ett vildsvin!” Det vi hör här är inget annat än den frustrerades utgjutelse av fördämd ilska, därav dessa utsvävningar om hårt virke, omilt tilltal, samt slutligen liknelsen med att genomborra vildsvin. Han jämför helt enkelt Frodo med ett av de farligaste och vildaste djuren man kan stöta på i vildmarken – en sorts utbygdsjägarnas fiende nummer ett. Att likna Frodo vid detta djur är ytterst talande för vad som rör sig i Aragorns huvud.

När Gandalf konfronterar balroen beskrivs hur Aragorn står strax bakom honom på bron. Vid det här laget har Gandalf självfallet avslöjat Aragorns sanna natur. När så Aragorn inser att balroen är på väg att förlora gör han sin framstöt med förevändningen ”Jag är med dig, Gandalf” och attackerar honom bakifrån. Att han vågar beror på att balroen inte utgör någon fara för honom, de lirar ju i samma lag. Hans intention är sannolikt att putta ned Gandalf i avgrunden ifall denne faktiskt besestrar balroen. Gandalf inser att han är trängd från två håll och slutför illa kvickt processen med balroen; han bryter bron och balroen faller ner. Med ryggen fri tänker nu Gandalf konfrontera Aragorn. Dessvärre hinner han inte utan balroen fjättrar honom med sin piska och drar ner honom i avgrunden. Gandalf har för lite tid på sig att avslöja Aragorn i det läget. Men han gör vad han kan. Desperat ropar han till brödraskapets aningslösa medlemmar: ”Fly, dårar!”. Hade det enbart gällt orkerna hade inga ord behövts. Han hade heller inte behövt förolämpa dem. Säkert hoppas han att någon i sällskapet ska inse att dessa ord syftar på Aragorn: ”Fly från förrädaren. Ni är dårar som ännu inte insett sanningen!” Ingen annan förklaring är ens möjlig. Tyvärr förstår ingen i brödraskapet hans budskap. Och det beror i första hand på att Aragorn blixtnabbt omtolkar det så som vi är vana att tolka det: ”Vi måste lyda hans sista befallning. Följ mig.” Och Aragorn tar omedelbart över ledarskapet, utan att så mycket som fråga någon om lov, inte ens ringbäraren. I den stunden dog det sista grandet av medbestämmande i brödraskapet. Nu är de alla viljelösa slavar under Aragorns järnhårda förrädarnäve.

Under de följande sidorna kan vi se hur Aragorn dels försöker övertyga de övriga medlemmarna om sin förträfflighet som ledare, dels försöker trötta ut Frodo till det yttersta med förhoppningen att han ska dö på kuppen. Aragorn tror fortfarande att Frodo är dödligt skadad av orkspjutet. En sann ledare och vän hade omedelbart sett till Frodos sår. Det är först när Legolas flera timmar senare påpekar Frodos lidande, samt eftersom Aragorn själv börjar misstänka att Frodos skada inte är så allvarlig som han hoppats, som han stannar, dels för att Frodo ändå inte tycks dö trots det höga tempot, dels för att han vill ta sig en närmare titt på det han förmodar är ett ordentligt köttår; kanske han till och med kan förvärra det.

Aragorn har självfallet redan noterat att Sam är en farlig motståndare. Därför påstår han, utan att kunna ha en aning om det, att Sams sår inte är förgiftat. Den enda kur Sam får är att bada med varmt vatten. Aragorn hoppas otvetydigt att såret trots allt är förgiftat. Nu har sannerligen Sam tur, för såret är utan gift och Aragorns ränker går om intet än en gång.

När han slutligen upptäcker vad som räddat Frodo ser vi tydligt hans falska reaktion. Först flämtar han i grämlse och bestörtning. Sedan skrattar han överskylande. Det vet vi sedan gammalt att skrattet är den sköld med vilken förrädaren döljer sin sanna natur. Behöver jag ens hänvisa till alla de gånger som Saruman med flera falska personer i sagan skrattar under sina illvilliga samtal med de sanna hjältarna? Därpå uttrycker sig Aragorn återigen väldigt märkligt: "Här har vi ett hobbitskinn som man kan svepa om en liten alvprins." Det som kommer till tals här är föga förvånande hans frustration över att alvprinsen Legolas avbröt hans medvetna utmattningsstrategi mot Frodo en stund tidigare. Han förminskar därtill Legolas på ett löjeväckande sätt genom att ge honom epitetet "liten". Helst skulle han vilja få Frodo levande och ge skinnet som ironisk hedersbetygelse åt Legolas. Han kan heller inte låta bli att associera till alla Midgårds jägare: "Om det blev känt att hobbitar har sådana hemligheter, skulle Midgårds alla jägare rida till Fylke". Inom sig tänker han: Å, om alla dessa jägare bara kunde dräpa Frodo. Intuitivt försvarar Gimli Frodo med att dessa jägares pilar skulle vara verkningslösa med en sådan brynja. Det är bara att beklaga att Gimli inte tydligare tyder sin intuitiva röst och avslöjar Aragorn.

Ett par timmar senare når de fram till Lothlórien. Här stannar Aragorn för natten. Han påpekar att de enbart har färdats två och en halv mil från Morias portar, men uttrycker samtidigt en fabricerad förhoppning om att alvisk makt ska skydda dem under natten. Vi vet redan att orkerna når dit under natten och genast hade dräpt dem alla ifall Aragorns plan hade fungerat. Aragorn vet det också. Han känner orker väl och vet att de kan ta sig långt på kort tid. Som en jämförelse kan vi se att orker och uruk-hai några veckor senare springer 26 mil på 29 timmar enligt noggranna uträkningar av experter på området. Och sina

falska förespeglingar om alvisk makt till trots lägger Aragorn snart till: ”I natt måste vi klara oss själva”. Motsägelsefull som alltid.

Att han över huvud taget vill ta sig in i Lothlórien kan också förefalla motsägelsefullt. Galadriel är en av dem som enkelt skulle kunna avslöja honom. Aragorn vet emellertid att det knappast finns någon annan väg samt att detta är ett av de färdmål som Gandalf redan har pekat ut. Valde han en alternativ väg skulle han förefalla alltför misstänkt. I stället blir hans insisterande på att färdas till alverna – hur oförankrat alternativt accepterat det än må vara inom brödrskapet – just den täckmantel han behöver. Nu litar alla på honom, alla utom Boromir, vilket passar perfekt in i Aragorns lömska plan. Besöket i Lothlórien är ett risktagande, i synnerhet som Galadriel vid ett tillfälle är på väg att bli ringbärare, en utveckling av händelserna som hade försatt Aragorn i en ytterst beklämmande situation inför sina sanna härskare. Nu blir det dess bättre inte så.

En intressant detalj är att Aragorn första natten uppmuntrar Gimlis förslag om att gömma sig bland trädens kronor. Här överger han sin första plan på att vänta på marken tills orkerna kommer och tar dem. Min förklaring (men här måste jag säga att jag till skillnad från annars enbart spekulerar) blir att Aragorn redan nu måste ha upptäckt att alver gömmer sig bland träden och inser att spelet för tillfället är förlorat. Han vill inte att så skickliga bågskyttar ska misstänka honom för förräderi. Bättre då att tillfälligt spela Frodos ärende i händerna och bida sin tid till ett bättre tillfälle.

I Aragorns plan ingår även Gollum. Sedan några dagar tillbaka har Aragorn lagt ut ett tydligt spår åt Gollum att följa. Exakt vad det är för spår är svårt att veta, men det är alldeles uppenbart att han står i kontakt med Gollum. Han har gått sist i sällskapet genom Moria, likt Hans som lägger ut spår åt sig och Greta i folksagan för att hitta hem. Han är väl medveten om att Gollum förföljer dem. Och det är han oförsiktig nog att erkänna senare för Frodo. En mer observant och misstänksam Frodo borde genast ha frågat Aragorn varför i all sin dar han inte har avslöjat sin kännedom om Gollum tidigare. Att inte avslöja att de är förföljda och inte heller forma försvarsstrategier tillsammans innebär de facto en rejäl risk.

Som tydligt bevis på Aragorns klandervärda handlande kan vi även nämna natten i tjugoförsta salen. Aragorn påstår att han vid det tillfället vet att Gollum förföljer dem. Han nämner inget för Frodo utan låter ringbäraren ensam ta ett vaktpass där Gollum är väldigt nära att överrumpla honom. Frodo ser honom borta vid mynningen till den gång de kommit igenom, ensam och försvarslös.

Hur som helst leder Aragorn Gollum såväl genom Moria som ner längs Silverfåran och bokstavligen fram till det träd Frodo sover i senare samma natt. Det är möjligt att Aragorn redan tidigare har informerat Gollum om att följa lukten av athelas, läkeörten som Aragorn samma dag impregnerat Frodo med.

Hur motbjudande den än må vara för Gollum är den trots allt ytterst lätt att följa pga den friska doften.

Aragorn förstår att Lothlóriens alver kommer att hindra de förföljande orkerna. Men han gör vad han kan för att orkerna ska hinna i kapp dem. Bland annat initierar han den finurliga planen att hela brödrskapet ska färdas med förbundna ögon. Det innebär att endast två seende alver har åtta långsamma personer att ledsaga. Ett annat sätt att beskriva det är "en försvarslös måltavla för orker". Men dessbättre är orkerna redan eliminerade, så även denna plan går om intet. Och strax därefter befrias sällskapet från ögonbindlar. Strax innan ögonbindlarna sätts på lägger Legolas upp på silverfat för Aragorn att äntligen – där till i själva Lórien – få ge luft åt sina ärligaste och innersta svarta tankar. Aragorn, Arathorns son, utbygdsjägarnas hövding, Arwens trolovade, säger faktiskt klart, tydligt och utan omsvep: "Förbannelse över alla styvnackade alver". Du kan själv söka på meningen i kapitlet "Lothlórien". Den står där, odiskutabelt. Funnes det minsta tvivel om Aragorns förräderi är det nu eliminerat. Sanningen är bragt i dagern. Utlåtandet är inte bara högförräderi. Det är därtill hädelse mot självaste Ilúvatar. Jag säger det igen: Aragorn säger "Förbannelse över alla styvnackade alver". Fundera på det.

Det finns inte mycket att kommentera under vistelsen i Lothlórien i övrigt eller under färden ner längs Anduin. En av de tvivelaktiga saker Aragorn gör sig skyldig till är att överge brödrskapet i sällskap med Legolas. Här kan man misstänka att Aragorn, som redan vet att Boromirs dagar är räknade, eventuellt försöker att i enskildhet göra sig kvitt den andre potentielle motståndaren i sällskapet, nämligen Legolas, men att han aldrig får något bra tillfälle. En annan möjlighet är att han tror att uruk-hai är närmare än de faktiskt är. Genom att strandsätta brödrskapet och föra bort den skickliga bågskytten Legolas ökar onekligen möjligheterna för ett lyckat överfall. Ingenting händer dock. Men det är bara dagar kvar till Aragorns nästa stora framgång som förrädare.

Dessförinnan utför Aragorn en vådlig plan som är mycket nära att lyckas. Det är när sällskapet når ner till Sarn Gebirs farliga forsar med klippor mitt i vattendraget. Aragorn har planlagt det så att de ska nå ner under natten. Till sällskapet säger han dock: "Men har jag rätt i min bedömning, ligger dessa ännu många kilometer längre fram" bara för att sedan lura dem i fällan och då troskyldigt tillägga: "Jag har beräknat helt fel. Jag visste inte att vi hade kommit så långt. Anduin flyter snabbare än jag trodde." Så mycket för Gandalfs "den störste vandraren och jägaren i vår tid".

Strömmen för sällskapets båtar mot den östra stranden, något som Aragorn redan vet att den ska göra, bara för att sedan råka ut för ett välplanerat överfall av orker på stranden. Här är det Sam som listar ut nästan allt som behöver listas ut. Han säger: "Gollums verk, kan jag slå mig i backen på. Just en skön plats att

välja också. Floden tycks ha fört oss rakt i famnen på dem!” Helt riktigt, Sam. Men byt ut ”Gollum” mot ”Aragorn så får du det helt rätt. Gollum är bara mellanhanden.

Man kan enkelt se att länken mellan Aragorn och orktruppen är Gollum. Aragorn måste upprätthålla rollen som trogen medlem av brödrskapet, så han behöver en budbärare. Han till och med avslöjar för brödrskapet att Gollum är budbäraren på ett obetänksamt sätt: ”Bortsett från att han kan tänkas mörda oss för egen del under natten, kan han dra till sig fiender som rör sig i vår väg”.

Har jag då stöd för mina påståenden eller är det rena spekulationer? Självfallet kan jag styrka mina teser. Aragorn berättar för Frodo: ”Jag har ett par gånger försökt fånga in honom under natten, men han är listigare än en räva, och hal som en ål.” Det är ju rena dumheter att Aragorn på egen hand skulle försöka fånga in Gollum. En Aragorn med ärligt uppsåt hade tagit hjälp av en eller flera ur brödrskapet, förslagsvis Boromir och Legolas. Så när han nu i stället påstår att han gjort det på egen hand förstår vi att det är en dålig bortförklaring. Han befarar att någon i sällskapet har noterat hur han slunkit i väg nattetid för att konspirera med Gollum. Och han vet att man bör ligga så nära sanningen som möjligt när man ljuger. Således påstår han att det har rört sig om att försöka fånga in honom. Men han lägger till ”listigare än en räva och hal som en ål”. Det är bara en omskrivning av sig själv – precis sådan är Aragorn: listig som en räva, samt därtill hal som en ål, den förtappade människospillran, en futil ättling till ädlare fäder.

Aragorn sätter i gång förberedelserna för den mest avgörande och längst förberedda planen så fort sällskapet når fram till Parth Galen. Han kan inte bärga sig och börjar sia om framtiden på ett ytterst införstått sätt. Han uttrycker vad som ska hända inför brödrskapet i form av farhågor. Men det är bara lömska omskrivningar för vad han i själva verket vill och vet ska hända.

- ”Hoppas att inget ont har kommit hit ännu.” (Det vet han att det har.)
- ”Men kanske de inte befinner sig på den här sidan floden. (Det vet han att de gör.)
- ”Vem vet vad som kan hända under dessa onda dagar, nu när Minas Tirith inte längre besitter Anduins övergångar.” (Aragorn vet mycket väl vad som ska hända. Och här antyder han även att Boromirs stundande död är involverad i hans plan eftersom han tar upp förlusten av Osgiliath och Anduins övergångar, dvs det nederlag under vilket Boromir var initiativtagare till att riva övergången, dvs bron. Det här har visat sig vara en upprepad svaghet hos Aragorn; han råkar nämna alternativt antyda detaljer i sina hemliga planer så att han för den skarpsynte näst intill avslöjar sig.)

- Och slutligen: ”Vi måste vara försiktiga i morgon.” (Läs: I morgon genomförs planen.)

Morgondagens plan börjar med att Aragorn utför den första av många fördröjningsmanövrar. De har hastat fram alltsedan Moria. Nu, när han vet att orkerna faktiskt är mycket nära, väljer han plötsligt att bejaka alla tendenser till dröjsmål. Till att börja med låter han dem alla sova på saken. Och i stället för att fly hals över huvud efter att Frodos alvklinga under natten avslöjat att orker är i närheten samlar han sällskapet för överläggning. Morgonen efter resonerar de om fortsatt rutt på färden. Och det är inget enkelt ämne utan tar sin rundliga tid. Därefter lägger han hela beslutsbördan på den minst beslutsamme av dem alla: Frodo. Han förutsätter helt riktigt att Frodo kommer att begära betänketid. Frodo begär en timme och Aragorn beviljar beredvilligt det.

Tärningen är kastad. Spelbrädet är uppställt. Aragorn har räknat ut att nu kommer Boromir att ta chansen. Sällskapet kommer att lämna Frodo ifred, alla utom Boromir. Boromir kommer att söka upp honom, frånta honom ringen och kort därefter kommer orkerna dyka upp och dräpa Boromir. Aragorn har spelat sina kort så väl att han vet att Sarumans orker endast kommer att tillfångata hobbitar i enlighet med Sarumans order. Kvar kommer den döde Boromir ligga, utlämnad åt Aragorns lystna händer att i lugn och ro gripa ringen.

Det som i stället utspelar sig följer inte riktigt Aragorns plan. Frodo blir inte besegrad av Boromir. I stället sätter han på sig ringen och försvinner. När Boromir senare återvänder till lägret och redogör för vad som har hänt, väger Aragorn två möjligheter mot varandra. Den ena är det som faktiskt har skett: Frodo har ännu ringen och är försvunnen. Den andra är att Boromir ljuger om Frodo. Kanske har han redan dräpt Frodo och tagit ringen, men påstår att Frodo försvunnit med den. Nästa drag i Aragorns plan är att se till att han själv och Boromir övervakar hobbitarna. Medan Aragorn tar sig an Sam sänder han i väg Boromir efter Merry och Pippin. För han vet att såväl Frodo som orkerna kommer att söka enbart efter dessa. Sam avviker från Aragorns utstakade plan, genomskådar den plan Frodo har och som Aragorn ännu inte har kunnat räkna ut. Boromir blir den som stöter på orkerna och orkerna skjuter pilar mot Boromir vilket ger honom dödliga skador, samt tar Merry och Pippin till fånga. Så långt fungerar planen. Aragorn får höra sanningen av Boromir, men efter att denne har dött genomsöker han för säkerhets skull ändå Boromirs döda kropp. Vittneskildringarna beskriver felaktigt hur han sitter böjd och till synes gråtande över Boromir. Det är i varje fall så det beskrivs i Röda boken genom, får vi förmoda, Legolas och Gimlis ögonvittneskildringar. Dessa båda kan ju inte veta vad Aragorn egentligen gör, denne samvetslöse likplundrare.

Sedan är det dags för nästa del av planen. Den går ut på att inte rädda någon hobbit, så Aragorn drar åter ut på tiden, men får det att låta som att han klandrar sitt bristande agerande den här dagen samt att han begrundar vad som är bäst att

göra härnäst. Kanske är han faktiskt osäker på ifall orkerna kan springa ifrån dem eller inte. I vilket fall ser han till att han och hans två följeslagare Legolas och Gimli dröjer sig kvar så länge som möjligt vid Parth Galen. Flera gånger påtalar hans kamrater behovet av skyndsamhet, men Aragorn hejdar dem och får dem att tro att gissa gåtor är viktigare. En mer pragmatisk ledare hade lämnat Boromirs kropp åt sitt öde när liv står på spel, i värsta fall även ringbärandens – det kan de inte veta ännu. Men Aragorn bidar sin tid. Han ger Boromir en omsorgsfull likfärd. Han samlar in orkernas vapen som en hyllning till Boromir. Han till och med sjunger en mycket lång sång till hans ära tillsammans med Legolas – Aragorn står för hela två verser. Och han resonerar länge och väl med Legolas och Gimli om huruvida Frodo kan vara orkernas fånge eller inte. Så mycket värre om han faktiskt vore det. Då hade det varit ännu mer angeläget att sätta efter orkerna omedelbart. Men först när Aragorn har gissat gåtor en lång stund ger de sig i väg. Notera att det enbart är Aragorns diktatoriska ord som är rådande här. Och de tre jägarna tar upp den fiktiva jakten först när han anser att det är dags.

Därefter följer en tre dagar lång jakt där Aragorn gör allt som står i hans makt för att sinka dem. Han stannar och undersöker noggrant varje lämning från orkerna. Han insisterar på att de ska sova varje natt trots att han mycket väl vet att orkerna inte gör det. Legolas motsätter sig detta, men som sagt: medbestämmandet i brödrskapet är utplånat. Aragorn ställer sig till och med vid ett tillfälle och låtsas längta efter Gondor, inbegripet ytterligare en sång. Egentligen säger han hånleende i sitt undermedvetna: Spring, små orker, spring!

När han är helt säker på att han lyckats ”förlora” hobbitarna för alltid blir han lugn och nöjd. Han sätter sig ner och väntar under förespegling att de tre jägarna ska invänta Rohans ryttare och få information av dem.

Men om han vore en förrädare borde han väl ha förföljt Frodo i stället? frågar sig den skarptänkta läsaren av denna skildring. Ack nej. Till det har han utsett Gollum. Och att han kan uppsöka och infånga Gollum, vet vi redan och det vet Aragorn också. Så han förlitar sig på Gollums förmåga att finna och mörda Frodo, och bidar sin tid.

Samtalet med Éomer hade kanske inte kunnat bli kort. Aragorn ser dock till att förlänga det så mycket som möjligt. Han såväl skapar konflikt själv som medlar omsorgsfullt i konflikter mellan Éomer, Legolas och Gimli. Han trasslar in sig i långa resonemang om legender, folkslag och huruvida rykten i gamla barnsagor är trovärdiga eller inte. Och inte minst lägger han mycken möda och tid på att framhäva sig själv och sin överlägsenhet. Jag antar att vår förrädare efter den väl genomförda planen vid Parth Galen har drabbats av hybris, samt att han ger uttryck för det så långt det låter sig göras genom skryt och skrävel; han skapar mer eller mindre en personkult om den förträfflige Aragorn under detta samtal. Och han är nära att starta en strid mellan sin trupp och Rohans ryttare, ännu en konflikt som han sedan ser till att lägga åtskillig tid på att avstyra.

En större misräkning drabbar emellertid Aragorn här. Éomer erbjuder honom att låna hästar. Aragorn har givetvis tänkt fortsätta till fots, allt för att undvika möjligheten att rädda Merry och Pippin. Ett så generöst erbjudande kan han emellertid inte tacka nej till utan att det verkar misstänkt. Men han kan ju alltid göra sig av med hästarna. Och det ser han snart till att göra.

Innan dess uppmanar han likväl sina färdkamrater att: ”Nu måste vi rida långsammare”. Han skyller på att de måste söka efter spår, men avsikten är tvivels utan att inte hinna i kapp hobbitarna. Vad han hoppas på är oklart, men det spelar mindre roll. Avsikten är obestridlig. Han hoppas antingen att enterna skall döda hobbitarna, eller att de ska gå vilse och svälta ihjäl, eller till och med att Saruman ska finna dem först. Ointressant vilket – Aragorn tänker i vart fall inte vara den som finner hobbitarna, och det gör han inte heller. Så långt har hans plan varit framgångsrik.

Det är intressant att han under kvällen till en början motsätter sig en lägereld. Legolas påtalar att den kan fungera som en fyr för hobbitarna i mörkret. Det inser Aragorn också. Han påpekar då att elden lika väl kan locka till sig andra företeelser som till exempel orker. Han antyder även att Saruman skulle kunna upptäcka dem, och till och med enterna. Här visar han tydligt sin illojalitet mot brödraskapet genom sin bristande logik eller konsekvens. När han vill att någon ska upptäcka dem, nämligen nazgûlerna vid Väderklint, är han ivrig att tända eldar. När han inte vill bli upptäckt, nämligen av hobbitarna, motsäger han sig samma förslag. Aragorn är mycket väl medveten om att såväl Saruman som orker och enter kan upptäcka dem även i kolande mörker. Det är enbart hobbitarna som kan missa dem. Därför avråder Aragorn sina färdkamrater att tända en lägereld. Men för att dölja sina syften gör han stor affär av risken med att elda ved i närheten av Fangorn. Det kan därutöver vara så att Aragorn på riktigt är rädd att väcka enternas vrede. Dem vill man inte ha emot sig.

Nåväl. Gimli insisterar och Aragorn grämer sig åt nederlaget i denna dispyt. Eller som det står skrivet i boken: ”[Gimli] gav sig i väg för att samla bränsle, och sysselsatte sig med att göra upp eld. Men Aragorn satt tyst med ryggen mot det stora trädet, i djupa tankar”. Jo, så kan det gestaltas: ”tyst i djupa tankar”. ”Bitter frustration över Gimlis tygellösa beteende” är en annan variant.

Gimli får första vakten, en liten hämnd från den puerilt förnärmade dúnadanen, får man förmoda. Exakt när Aragorn lösgör hästarna kan inte fastslås, men han får onekligen stor hjälp av den märkliga spökbilden av Saruman. Det är för övrigt oklart exakt vad som utlöste den eller hur. Det kan röra sig om något samarbete mellan Aragorn och någon för oss okänd makt. Hur som helst avleder visionen färdkamraternas uppmärksamhet. Aragorn får tid på sig att lossa hästarnas rep i mörkret när ingen ser, inte ens Legolas vars uppmärksamhet är avledd. Och sedan är hästarna borta. Oturligt för Aragorn springer hästarna rakt på Skuggfaxe, men det kunde Aragorn sannerligen inte ha

förutsett. Ännu ett streck i räkningen för hans del. Och snart ska det bli ännu värre för honom.

Morgonen efter är Aragorn så säker på att hobbitarna är borta för alltid att han spelar ut sitt spårfinnarnummer och löser gåtan med hur hobbitarna lyckades ta sig loss och rymma. Det har trots allt gått två dagar sedan hobbitarna senast var på platsen, så han känner sig säker på att ingenting längre kan rädda dem. Här bör tilläggas att de lovord Aragorn får av Éomer – ”Vingfot”, och allt det där – riktas till en ytterst medioker prestation i jämförelse med orkernas och hobbitarnas bedrift att tillryggalägga samma sträcka. Orkerna startar språngmarschen några timmar före Aragorn med följe, men når Fangorn hela två dygn före de tre jägarna. Uglúk Vinglabb, skulle jag vilja utbrista i beundran.

Nåväl. Aragorn leder sina två färdkamrater in i Fangorn, kanhända för att dräpa dem eller vad annat ont han har i kikaren. Då inträffar oförhappandes hans största motgång: Gandalf återvänder.

Frågan är om det inte är nu som Aragorn vacklar. Jag har redan tidigare övervägt att Aragorn är öppen för att följa vilken ledare som helst som ser ut att vinna kriget. Här har han nu en mäktig maia att konfrontera. Man kan föreställa sig hur orolig Aragorn är att Gandalf ska avslöja honom. Lyckosamt för Aragorn har Gandalf glömt mycket av det han visste sedan han dog och pånyttföddes. Gandalfs kännedom om Aragorns förräderi verkar som helt bortblåst. Aragorn gör sitt bästa för att underbygga Gandalfs tillit. Kanske vet han sedan gammalt att en av Gandalfs svagheter är fjäsk; han har använt det förr. Nu beskriver han sig själv som mäktigare och värdigare än vad Gandalf först gör gällande i diskussionen om att de gamle oftast vänder sig till den visaste i sällskapet, nämligen ”sig själv”.

Här hävdar Aragorn sin potential:

”Jag är inte ung längre, ens om man räknar utifrån de forntida ätternas människor”, sade Aragorn. ”Kan du inte inviga mig i dina tankar litet tydligare?”

Bara för att sedan vända på det och lismande påpeka:

”Talar jag inte sanning, Gandalf”, sade slutligen Aragorn, ”när jag säger att du skulle kunna gå vart som helst snabbare än jag? Och jag säger även: du är vår anförare och vår fana. Mörkrets herre har nio. Men vi har en som är mäktigare än dem: den vite ryttaren. Han har tagit sig genom elden och avgrunden, och de skall frukta honom. Vi går dit han leder oss.”

Den första repliken, den om Aragorns självpåstådda potential, kommer före Gandalfs ingående beskrivning av Saruman som dubbel förrädare och hur detta förräderi skoningslöst kommer att drabba Saruman. Den andra, den fjäskande

om Gandalfs överlägsenhet, kommer efter. Jag tror, som sagt, att det är här Aragorn definitivt ändrar taktik och byter sida.

Vi ser det tydligt i hans replik. "... du skulle kunna gå snabbare än jag". Med det menas "jag inser att du är min överman".

"Mörkrets herre har nio. Men vi har en som är mäktigare än dem". Med det menas "du är även starkare än din motståndare".

"Han har tagit sig genom elden och avgrunden". Här analyserar Aragorn Gandalfs bedrift och inser till fullo hur mäktig han är och i vilken fara han själv befinner sig.

"... och de skall frukta honom". Med det menas, förstås(!) "Jag fruktar dig".

Slutligen: "Vi går dit han leder oss". Och från och med nu talar Aragorn inte med kluven tunga. Han menar vad han säger: "Vi/jag går dit du leder oss". Han erkänner sig besegrad.

Och under resten av kriget är Aragorn lojal med de fria folken, brödrskapet och Frodo. Tack och lov. Men vem vet vad han säger till mörkret, ensam, under den bistra nattvakten, medan hans ursprungliga plan tycks förtvina och verkligheten går upp för honom? Och inom sig vet Arathorns son, Isildurs ättling, att han lär få sin dom när hans dagar är till ända.

Så har då äntligen denna bistra men nödvändiga sanning uppdagats och presenterats för en bredare publik. Med dessa ord tackar jag ödmjukast för uppmärksamheten och uppmanar vem som än känner sig manad att avslöja fler dolda baktankar och ränker bland brödrskapets medlemmar eller övriga individer under ringens krig.

Randalin